

Evernight

örökéj

finep ●
selection

C L A U D I A G R A Y

CLAUDIA GRAY

Evernight

örökéj

második kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Claudia Gray
A mű eredeti címe: Evernight

Fordította: Bosnyák Viktória
Szerkesztette: Szakál Gertrúd
A borítót tervezte: Balogh József

A művet eredetileg kiadta: HarperCollins Children's Books,
HarperCollins Publishers Ltd., New York

A fordítás a HarperCollins Ltd. engedélyével készült.

Copyright©2008 by Amy Vincent

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 053 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

ELŐSZÖR IS KÖSZÖNET ILLETI SZERKESZTŐMET, Clare Huttont, aki komoly kockázatot vállalt egy kezdő íróval, amit ez a kezdő író nagyra értékel. Szeretném megköszönni azok bölcs tanácsait is, akik elsőként olvasták a kéziratot, vagyis Calista Brill, Michele De France és Naomi Novik. Edy Moulton és Ruth Hanna nem csak a kézirat első olvasói közt voltak, de már jó ideje fáradhatatlanul dolgoznak velem, támogatva jó írói megérzéseimet, de könyörtelenül rámutatva leggyengébb pontjaimra. A támogatás hasznos volt, a könyörtelenség elengedhetetlen. Más barátaim, úgy mint Lara Bradley, Mandy Collums, Francesca Coppa, Rodney Crouther, Amy Fritsch, Jen Heddle, Jesse Holland, Eli Nelson, Stephanie Nelson, Tara O’Shea, Jessica Ross, Whitney Raju és Michele Tepper kitartóan biztattak. Ashelee Gahagan elkísért Massachusettsbe tanulmányútra, és igyekezett vámpírszemmel nézni a vidéket, ami nem kis teljesítmény. Robin Rue nagylelkűen kalauzolt a könyvkiadás világában, s nagy hasznomra voltak meglátásai. Abban is szerencsés voltam, hogy családom – Anyu,

Apu, Matthew, Melissa és Elijah – minden erejével támogatott. Legfőképpen pedig ügynökömnek, Diana Foxnak szeretnék köszönetet mondani, hiszen ő javasolta elsőként, hogy írjak valami vámpírosat. Ő előbb hitt bennem, mint én saját magamban, amiért örökké hálás leszek neki.

Végezetül pedig a jó szerencse úgy hozta, hogy sok okos ember elolvasta, kritizálta, vitatta és tett fel keresztkérdéseket az évek során könyvemmel kapcsolatban, amiből rengeteget tanultam. Egy szó mint száz, szívből köszönöm mindenkinek, aki valaha is arra áldozta az idejét, hogy véleményt mondjon arról, amit írtam.

É|ŐSZÓ

A LÁNGOLÓ NYÍLVESSZŐ A FALBA FÚRÓDOTT.

Tűz van! A közösségi ház régi, kiszáradt fája egy pillanat alatt kapott lángra. Sötét, olajos füst töltötte be a levegőt, kaparta a tüdőmet, fojtogatott. Körülöttem új barátaim rémülten kiáltoztak, mielőtt megragadták volna fegyvereiket, és felkészültek volna az élethalálharcra.

S mindez miattam!

Egyik nyíl a másik után hasította át a levegőt, s szította a lángokat egyre magasabbra. A hamu ködén át kétségbeesetten kerestem Lucas szemét. Tudtam, hogy bármi áron megvéd, de maga is veszélyben van. Sosem tudnám megbocsátani magamnak, ha történne vele valami, miközben engem próbál megmenteni.

Megragadtam a kezét, és a korommal teli levegőtől köhögve rohantunk az ajtó felé.

Már vártak bennünket.

A lángok előtt kirajzolódott a sötét, vészjósló alakok sora. Egyikük sem suhogtatott fegyvert; anélkül is elég fenyegetőek voltak.

Értem jöttek.

Azért jöttek, hogy megbüntessék Lucast, amiért megszegte a szabályaikat. Ölni jöttek.

Mindez miattam történik. Az én hibám lesz, ha Lucas meghal.

Nem volt hová bújni, merre menekülni. Ott sem maradhattunk, hiszen körülöttünk tomboltak a lángok, s már így is a bőrünket perzselte a forróság. Hamarosan beszakad a mennyezet, és mindannyiunkat összezúz.

Vámpírok vártak ránk odakint.

ELSŐ FEJEZET

AZ ISKOLAÉV ELSŐ NAPJA VOLT, vagyis az utolsó lehetőségem a szökésre.

A hátzsidóm nem volt dugig túlélőfelszereléssel, és a pénztárcám sem dagadt a készpénztől, hogy repülőjegyet vehessek valahol, és egyetlen barátom sem várt rám az úton egy autóval, amin megszökhetek. Gyakorlatilag nem volt semmim, amit a legtöbb épeszű ember „tervnek” nevezne.

De nem számított. Semmi esetre sem maradhattam az Evernight Akadémián.

A szűrt reggeli fény még alig jelent meg az égen, amikor magamra kaptam a farmeremet, és belebújtam egy meleg, fekete pulcsiba – ilyen korán reggel és ilyen magasan a hegyek közt már szeptemberben is hideg van. Hosszú, vörös hajamat hevenyészett kontyba fogtam össze, és föl húztam a hegymászó bakancsomat. Úgy éreztem, hangtalanul kell mozognom, pedig felesleges volt amiatt aggódnom, hogy felverem álmutykból a szüleimet. Finoman szólva nem éppen korán kelők. Úgy fognak aludni, mint a bunda,

amíg az ébresztőóra meg nem szólal, addig pedig még van két órám.

Így jelentős előnyre tehetek szert.

A hálószobám ablaka előtti vízköpő dühösen bámult rám, s nyílt grimasza kimutatta agyaráit. Fogtam a farmerdzsekimet, és nyelvet öltöttem rá.

– Te talán jó helyen vagy itt, az Elátkozottak erődjében – motyogtam. – Érezd jól magad!

Indulás előtt beágyaztam. Erre legtöbbször csak hosszas veszekedés után vagyok hajlandó, de most meg akartam tenni. Tudtam, hogy úgymint a frászt hozom majd a szüleimre, így a takaró kisimítása némi jóvátételnek tűnt. Ők ezt valószínűleg nem tekintik majd annak, de azért megcsináltam. Miközben felráztam a párnákat, hirtelen bevillant egy furcsa kép valamiről, amit előző éjjel álmodtam, s olyan eleven és kézzelfogható volt, mintha még mindig álmodnék:

Vérszínű virág.

Fütyül a szél a körülöttem álló fák között, kegyetlenül korbácsolva az ágakat. Fejem felett a viharos ég dühös felhőkkel terhes. Szélfútta hajamat félresimítom az arcomból. Csak a virágot akarom látni.

Minden egyes esőcsepp gyöngyözte szírom élénkvoros, karcsú és éles, mint némely trópusi orchidea. A virág azonban buja és telt is egyben, s olyan közel ül az ághoz, mint a rózsa. Ennél a virágnál különlegesebb, megbabonázóbb dolgot még sosem láttam. Meg kell szereznem.

Miért borzongok ettől az emléktől? Csak egy álom volt. Nagy levegőt vettem, és összpontosítottam. Ideje indulni.

Az oldaltáskám már várt, előző este bepakoltam. Csak néhány dolog volt benne: egy könyv, napszemüveg és egy kis zsozsó,

ha esetleg egészen Rivertonig el kellene jutnom, ami a környéken a legcivilizáltabb helynek számít. Ezzel megvan a napi programom.

Nem szöktem meg. Legalábbis nem igazán úgy, ahogy az ember szokta, új múlttal és új névvel, új életet kezd, mondjuk beáll egy cirkuszba, vagy valami. Én csak fel akartam magamra hívni a figyelmüket. Az első pillanattól fogva, amikor a szüleim azt javasolták, hogy jöjjünk az Evernight Akadémiára – ők tanárként, én mint tanuló –, elleneztem a dolgot. Egész életemben ugyanabban a kisvárosban éltünk, és öt éves korom óta ugyanabba az iskolába jártam, ugyanazokkal az emberekkel voltam körülveve. Ez nagyon meg is felelt nekem. Vannak, akik szeretnek ismerkedni, akik beszélgetésbe elegyednek bárki idegennel, és egykettőre új barátokat szereznek, de én sosem tartoztam közéjük. De még mennyire, hogy nem!

Muris, hogy amikor azt mondják valakire, hogy „félénk”, legtöbbször mosolyognak. Mintha cuki dolog lenne, valami vicces kis szokás, amit az ember idővel kinő, mint a foghíjas mosolyt, amikor kinőnek a maradandó fogai. Ha tudnák, milyen érzés valóban félénknek lenni, nem csupán az első pillanatokban bizonytalankodni, nem mosolyognának. Ha tudnák, milyen érzés, amikor az embernek összerándul a gyomra, izzad a tenyere, vagy képtelen egyetlen értelmes mondatot is kinyögni! Ebben nincs semmi cuki.

A szüleim sosem mosolyogtak, amikor kimondták. Okosabbak voltak annál, s én mindig is úgy éreztem, hogy megértenek, egészen addig, amíg tizenhat éves koromban úgy nem döntöttek, hogy elérkezett az idő, hogy így vagy úgy kinőjem. Van-e erre megfelelőbb hely egy bentlakásos iskolánál, főleg, ha még ők is velem jöhetnek?

Valamennyire megértettem az indokaikat. De csak elméletileg. Abban a pillanatban, amikor megérkeztünk az Evernight Akadémia elé, és megláttam ezt a hatalmas, ormótlan, álgótikus kőmonstrumot, tudtam, hogy semmi esetre sem fogok ide járni. Anya és apa nem hallgattak rám. De most kénytelenek lesznek.

Lábujjhegyen osontam át az apró szolgálati lakáson, ahol egy hónapja laktunk a szüleimmel. Csukott hálószobaajtajuk mögül kihallatszott anyu halk horkolása. Vállamra vettem a táskát, lassan lenyomtam a kilincset, és elindultam lefelé. Az Evernight egyik tornyának legtetején laktunk, ami jobban hangzik, mint amilyen. Ez azt jelenti, hogy le kellett botorkálnom a több mint kétszáz éve kifaragott kőlépcsőkön, melyeket egyenetlenné koptatott az idő. A hosszú csigalépcsőnek kevés ablaka volt, a világítást pedig még nem kapcsolták fel, így a sötétben nehezen haladtam.

Amikor kinyújtottam a kezem a virág felé, megzörrent a sövény.

A szél – gondoltam, pedig nem az volt. A sövény növekedett. Olyan gyorsan nőtt, hogy szabad szemmel is láttam. A levelek tövéből indák és tüskék fakadtak ágas-bogas kuszaságban. Még mielőtt futásnak eredhettem volna, a sövény teljesen körülvett, ágak, levelek és tövisek fala ejtett foglyul.

Nem volt megfelelő a pillanat, hogy rémálmaim újra leperegjenek a szemem előtt. Nagy levegőt vettem, és mentem tovább lefelé, míg le nem értem a földszinti nagyterembe. Impozáns hely volt, melynek célja, hogy ihletet adjon, vagy legalábbis lenyűgözzön: márványpadló, magas, boltozatos mennyezet, és a földtől a gerendázatig érő ólomüveg ablakok, más-más kaleidoszkópra emlékeztető mintázattal, kivéve egyet, éppen középen, ami átlátszó üvegből volt. A nap eseményeire már éjszaka mindent előkészítettek, mert a pódium már várta, hogy a hamarosan érkező diákok előtt

az igazgatónő elmondhassa évnyitó beszédét. Úgy tűnt, még senki más nincs ébren, vagyis nem volt senki, aki feltartóztasson. Egy ránéssel kinyitottam a nehéz, faragott kaput, és szabad voltam.

Kora reggeli köd takarta be kékekszürkén a világot, amikor keresztülmentem az iskola parkján. Az Evernight Akadémia építéskor, az 1700-as években a környék még lakatlan volt. Bár mára már épült néhány kisváros elszórtan a közelben, egyik sem egy ugrásra volt az Evernighttól, és a hegyekre és sűrű erdőkre nyíló kilátás ellenére senki sem épített házat errefelé. Ki hibáztatná őket, amiért nem akarnak ennek a helynek a közelében élni? Hát-
rapillantottam az iskola magas kőtornyaira. Mindkettőn vízköpő szörnyek kifacsarodott alakjai tekeregtek. Megborzongtam. Még néhány lépés, és lassan elnyeli őket a köd.

Az Evernight ott tornyosult mögöttem. Magas köfalai jelentették az egyetlen akadályt, melyet a tövisek képtelenek voltak áttörni. Be kellett volna futnom az iskolába, de nem tettem. Az Evernight fenyegetőbb volt, mint a tüskék, és különben sem hagytam volna veszni a virágot.

A rémálmom kezdett valósabbnak tűnni a valóságnál. Kellemtelen érzéssel fordultam el az iskolától, és futásnak eredtem. Menekültem a parkból, és bejutottam az erdőbe.

Mindjárt vége az egésznek – mondogattam magamban, miközben a bokrok között igyekeztem utat törni. Lehullott fenyőágak ropogtak a lábam alatt. Bár csupán alig kétszáz méterre voltam a kaputól, sokkal távolibbnak éreztem. A sűrű ködtől úgy tűnt, mintha máris az erdő mélyén járnék. *Anyu és Apu majd felébred és rájön, hogy eltűntem. Végre be fogják látni, hogy nem tehetik ezt velem. Utánam jönnek, és persze dühöseks lesznek, amiért rájuk ijesztettem, de meg fogják érteni. Végül mindig mindent megértenek,*

igaz? Aztán elmegyünk innen. Itt hagyjuk az Evernighnt Akadémiát, és soha, de soha nem jövünk vissza.

A szívverésem felgyorsult. Minden lépéssel, mely távolabb vitt az Evernighttól, egyre jobban féltem. Amikor mindezt kiterveltem, még jó ötletnek tűnt. Nem lehet semmi baj! Most, hogy megtettem és teljesen egyedül az erdőben a vadon sűrűje felé futottam, már nem voltam ebben olyan biztos. Talán nem is volt értelme megszöknöm. Talán visszarángatnak oda, bármit is teszek.

Megdördült az ég. A szívem hevesebben vert. Utoljára fordítottam hátat az Evernightnak, és néztem az ágon remegő virágra. A szél letépett róla egyetlenegy szirmot. Ahogy benyúltam a virágért, a bőrömet fájdalmas korbácsütésként tépték a tövissek, de nem adtam fel, nem húztam vissza a kezemet.

Amikor azonban az ujjam hegyével megérintettem a virágot, az azonnal megsötétedett, elhervadt, és megszáradt, minden egyes szirma megfeketedett.

Futásnak eredtem, s igyekeztem a lehető legmesszebbre kerülni az Evernighttól. A rémálmom nem hagyott nyugodni: megrémisztett ez a hely. Féltem, és kiüresedettnek éreztem magam. Ha elkerülök innen, jobban leszek. Lihegve néztem hátra, hogy lássam, milyen messzire jutottam.

Ekkor egy férfit vettem észre az erdőben, aki csak homályosan látszott a ködben, hosszú, sötét kabátban, talán húszlépésnyire tőlem. Amint megláttam, felém iramodott.

Addig a pillanatig nem tudtam, mi a félelem. Most hirtelen belém hasított a jéghideg rémület, s csak ekkor derült ki, milyen gyorsan tudok futni valójában. Nem sikoltottam, semmi értelme sem lett volna, hiszen azért mentem az erdőbe, mert tudtam, hogy ott senki se talál rám. Ennél nagyobb ostobaságot még sosem

követtem el, s most úgy tűnt, ez lesz életem legutolsó rossz döntése. Még a mobilomat sem használhattam, hisz idefent nem volt térerő.

Nincs segítség! Eszelősen futnom kellett.

Hallottam a férfi lépteit, ahogy ágakat tör le és levelek recsegnek a talpa alatt. Egyre közeledett. Jesszusom, milyen gyors! Hogy futhat valaki ilyen gyorsan?!

Megtanítottak rá, hogy hogyan véd meg magad – gondoltam. – Tudnod kellene, mi a teendő ilyen helyzetben!

De nem emlékeztem rá. A rettegés elborított, nem bírtam gondolkodni. Ágak tépték a dzsekim ujját, és akadtak bele a kontyomból kiszabadult tincsekbe. Megbotlottam egy kőben, a fogaim a nyelvembe mélyedtek, de csak rohantam tovább. És mégis egyre közelebb került hozzám. Túl közel. Gyorsítanom kell! De már képtelen voltam egy kicsivel is gyorsabban futni.

És akkor elkapott, derékon ragadott, és magával rántott.

– Jaj! – kiáltottam fulladozva. Hanyatt estem, ő pedig teljes súlyaival rám zuhant, ahogy a lábunk összegabalyodott. A tenyerét a számra tapasztotta, de a karomat ki tudtam szabadítani. A régi sülímbe önvédelem szakkörön azt sulykolták belénk, hogy szemre támadjunk, vagyis egyszerűen nyomjuk ki a fazon szemét. Mindig azt hittem, ha kell, meg tudom tenni, hogy megvédjem magam, vagy valaki mást, de most bármennyire rettegtem is, nem voltam biztos benne. Behajlítottam az ujjaimat, s próbáltam összeszedni a bátorságomat.

Ebben a pillanatban a srác suttogva megszólalt:

– Láttad, ki üldözött?

Néhány másodpercig csak bámultam rá. Elvette a kezét a számról, hogy válaszolhassak. A teste rám nehezedett, s forgott velem a világ. Végül sikerült kinyögnöm:

– Mármint rajtad kívül?

– Rajtam kívül? – Fogalma sem volt, miről beszélek. Lopva hátrakémlt, mintha védekezni akarna. – Úgy bukkantál fel, mintha menekülnél valaki elől.

– Én csak futottam. Rajtad kívül senki sem üldözött.

– Te tényleg azt hitted... – A srác ebben a másodpercben elhúzódtól tőlem, s szabad voltam. – A fenébe! Sajnálom. Nem akartam... A francba, biztosan halálra ijesztettelek.

– Te azért futottál utánam, hogy *segíts*? – ki kellett mondanom, hogy elhiggyem.

Sietve bólintott. Az arca még mindig közel volt az enyémhez, túl közel, eltakarva minden egyebet. Mintha rajtunk kívül semmi sem létezett volna, csak a kavargó köd.

– Tutira rád hoztam a frászt, és igazán sajnálom. Tényleg azt hittem...

A szavai nem segítettek: ahelyett, hogy jobban lettem volna, egyre jobban szédültem. Levegő kellett, csend, olyasmi, amiről szó sem lehetett, amíg ott volt mellettem. Rámutatam, és olyat mondtam neki, amit még jóformán soha senkinek, egész életemben. Idegennek legalábbis garantáltan nem...

– És most... pofa be!

Befogta.

Sóhajtván ejtettem vissza a fejemet a földre. Az öklömmel a szememet nyomtam olyan erősen, hogy vöröset láttam. Éreztem a vér ízét, s a szívem még mindig úgy kalapált, hogy a bordáim remegni látszottak. Be is pisilhettem volna az ijedségtől, a mostani helyzetnél már csak az lett volna megalázóbb. Mélyeket lélegeztem, míg elég erősnek nem éreztem magam, hogy felüljek.

A srác még ekkor is ott volt mellettem.

– Miért döntöttél le a lábamról? – nyögtem ki nagy nehezen.

– Azt hittem, fedezékre van szükségünk, hogy elbújjunk az üldöződ elől, bárki legyen is az. Csak aztán kiderült, hogy... – feszengett – senki sem üldözött.

Behúzta a fejét, s most először tudtam jól szemügyre venni. Korábban nem volt időm észrevenni rajta bármit; hiszen ha az embernek az az első benyomása valakiről, hogy egy „pszichopata gyilkos”, akkor nincs kedve a részleteket elemezni. Most azonban láttam, hogy nem felnőtt férfi, ahogy feltételeztem. Bár magas volt és széles vállú, de fiatal. Talán velem egykorú. Egyenes, a homlokát eltakaró aranybarna haja összekócolódott az üldözésben. Szögletes, erős álla és ruganyos, izmos teste volt, meg elképesztően sötétzöld szeme.

Hosszú, fekete kabátot, kitaposott fekete bakancsot, fekete szövetrodát és V-kivágású sötétvörös pulóvert viselt.

A legfeltűnőbb azonban a pulóverén díszlő címer volt – két hímzett holló trónolt egy ezüst kard két oldalán. Az Evernight címere.

– Ide jársz a suliba? – mondtam.

– Ide fogok. – Halkan beszélt, mintha amiatt aggódna, hogy újra rám ijeszt. – És te?

Bólogattam, aztán megráztam a fejem, hogy elrendeződjön összekócolódott hajam, s nekiláttam újra feltűzni.

– Ez itt az első évem. A szüleim itt fognak tanítani. Nincs menekvés.

Mintha meglepődött volna, mivel a homlokát ráncolva nézett rám, és egyszeriben bizonytalanná, kutatóvá váltak zöld szemei. Azonban egy pillanat alatt összeszedte magát, és kezet nyújtott.

– Lucas Ross.

– Ööö. Helló. – Fura érzés volt bemutatkozni valakinek, akiről öt perccel korábban még azt hittem, meg akar ölni. Tenyere széles és hűvös volt, és határozottan fogta a kezemet. – Bianca Olivier.

– Rettentő gyors a pulzusod – motyogta Lucas. Az arcomat fürkészte, amitől újra ideges lettem, de ez sokkal kellemesebb idegesség volt. – Na, jó. Ha nem üldözött senki, akkor miért rohantál úgy? Mert nekem nem reggeli kocogásnak tűnt.

Hazudtam volna, ha eszembe jut bármiféle hihető magyarázat, de nem jutott.

– Korán keltem, hogy... megpróbáljak megszökni.

– Rosszul bánnak veled a szüleid? Bántanak?

– Nem! Semmi ilyesmi – kellemetlen volt a feltételezése, de aztán rájöttem, hogy nem is gondolhatott mást. Mi másért vágatna egy teljesen normális ember az erdön át, napkelte előtt, úgy, mintha veszélyben volna az élete? Csak most ismerkedtünk meg, így talán még teljesen normálisnak gondolt. Úgy döntöttem, nem említem be-bevillanó rémálmodomat, mert az valószínűleg az örület felé billentené a mérleg nyelvét. – De én nem akarok ebbe a suliba járni. Szerettem az otthonunkat, és különben is az Evernight Akadémia olyan... olyan...

– Kísérteties...

– Aha.

– És hová indultál? Megszervezted, hogy legyen munkád vagy valami?

Elvörösödtem, és nem csak a kimerítő futástól.

– Hát, nem. Igazából nem szöktem meg. Csak fel akartam hívni magamra a figyelmüket. Vagy valami ilyesmi. Gondoltam, ha ezt megteszem, a szüleim végre felfogják, hogy mennyire nem akarok itt lenni, és talán elmehetnénk innen.

Lucas egy pillanatig pislogott, majd elvigyorodott. Mosolya az összes bennem felgyülemlett fura energiát félelemből kíváncsisággá, sőt izgalommá változtatta át.

– Mint én a csúzlímmal.

– Tessék?

– Amikor öt éves voltam, azt gondoltam, hogy az anyám gonosz velem, s úgy döntöttem, megszököm. Magammal vittem a csúzlímat, mert tudod, nagy, erős férfi voltam. Tudtam gondoskodni magamról. Azt hiszem zseblámpa és egy csomag keksz is volt nálam.

Zavarom ellenére elmosolyodtam.

– Azt hiszem, te jobban csomagoltál, mint én.

– Otthagytam a házat, és elmentem egészen... a kert leghátsó sarkáig. Ott aztán lecövekeltem. Ott is maradtam egész álló nap, amíg esni nem kezdett. Esernyőt elfelejtettem magammal vinni.

– Hiába tervelted ki olyan jól – sóhajtottam.

– Tudom. Tragikus. Visszamentem a házba csuromvizesen, a gyomrom fájtt attól a kábé húsz töltött keksztől, amit megettem, anyám pedig – aki okos nő, akkor is, ha néha a falra mászom tőle – úgy tett, mintha mi sem történt volna. – Lucas vállat vont. – A te szüleid is úgy fognak tenni. Ugye tudod?

– Most már tudom. – A torkom összeszorult a csalódottságtól. Valójában végig tudtam. Egyszerűen csak tennem kellett valamit, inkább elkeseredésben, mint azért, hogy üzenjek vele a szüleimnek.

Ekkor Lucas valami elképesztőt kérdezett:

– Akarsz igaziból elhúzni innen?

– Mármost... megszökni? Komolyan megszökni?

Bólogatott, és komolyan nézett rám.

De nem gondolta komolyan. Az kizárt dolog. Nyilván azért kérdezte, hogy visszatérítsen a valóságba.

– Nem – ismertem be. – Vissza fogok menni, felkészülök az iskolára, mint egy jó kislány.

Megint ott ült arcán az a vigyor.

– Senki nem mondta, hogy jó kislánynak kell lenned.

Attól, ahogy ezt mondta, egészen felforrósodott mindenem, s majd elolvadtam.

– Csak hát... nem hinném, hogy... valaha is be tudnék illeszkedni az evernightosok közé.

– Én nem rágódnék ezen. Talán jó is, ha az ember nem tartozik közéjük.

Komolyan és áthatóan nézett, mintha lehetne más ötletem is a hovatarozásommal kapcsolatban. Ennek a srácnak vagy nagyon tetszem, vagy csak kitalálom az egészet, annyira akarom, hogy kedveljen.

Túlságosan tapasztalatlan voltam ahhoz, hogy eldöntsem.

Igyekeztem feltápaszkodni. Amikor már Lucas is állt, megkérdeztem:

– És te mit csináltál? Mármint amikor észrevettél engem.

– Mint mondtam, azt hittem, bajban vagy. Van errefelé néhány durva alak. Nem mindenki tud uralkodni magán – mondta, és leszedett néhány fenyőtűt a pulcsijáról. – De úgy látszik, túlreagáltam. Eluralkodtak rajtam az ösztönök. Bocs!

– Semmi vész. Komolyan. Felfogtam, hogy csak segíteni akartál. Úgy értem, mit csináltál, mielőtt megláttál. Az évnnyitóiig még van néhány óra. Irtóra korán van. A diákoknak tíz körül kell gyülekezniük.

– Sosem érdekeltek az előírások.

Ez érdekesen hangzott.

– Szóval korán kelő vagy, és számodra már elkezdődött a nap?

– Nem igazán. Még le sem feküdtem. – Fantasztikus volt a mosolya, s észrevettem, hogy tudja is használni. Nem bántam. – Anyám nem tudott elhozni. Azt hiszem, mondhatjuk, hogy üzleti úton van. Az éjszakai vonattal jöttem, s gondoltam, elsőként sétálok fel ide. Legalább megmenthetek néhány bajba jutott lányt.

Amikor eszembe jutott, milyen gyorsan futott utánam, és rájöttem, hogy ezt azért tette, hogy az életemet mentse, az emlék átértékelődött.

– Te miért jöttél az Evernightba? Én a szüleim miatt estem csapdába, de te biztosan mehetnél volna máshová is. Valami jobb helyre. Vagyis bárhova máshova.

Úgy tűnt, Lucas tényleg nem tudja, mit feleljen erre a kérdésre. Menet közben félrehajtotta az ágakat, hogy az arcomba ne csapódjanak. Azelőtt még soha senki nem tette szabaddá nekem az utat.

– Ez hosszú történet.

– Nem sietek vissza. Különb is van egypár óránk, amit el kell ütnünk az évnyitó előtt.

Lucas lehajtotta a fejét, de a szemét nem vette le rólam. Volt a mozdulatában valami tagadhatatlanul szexis, bár a szándékosságában nem voltam biztos. A szeme majdnem pontosan olyan zöld volt, mint az Evernight tornyain kúszó borostyán.

– De ez amolyan titokféleség is.

– Tudok titkot tartani. És ugye te is titokban fogod tartani ezt az egész dolgot? Azt, hogy megszöktem, és kitört a frász...

– Sosem mondom el senkinek. – Néhány másodperc gondolkodás után végül mesélni kezdett. – Egy ősöm majdnem százötven

évvel ezelőtt ide akart járni. Azt hiszem, úgy is mondhatjuk, hogy kivágták – nevetett, amitől olyan érzésem támadt, mintha a nap-sugarak áttörtek volna a lombok között. – Szóval az én feladatomban helyreállítani a család becsületét.

– Ez nem igazság. Nem lenne szabad ahhoz igazítanod minden döntésedet, hogy az ősöd mit csinált vagy mit nem.

– Nem minden döntésemet. A zoknimat magam választhattam.

Elmosolyodtam, amikor felhúzta a nadrágszárát, hogy megmutassa a durva, fekete bakancsból kikandikáló rombuszmintás zoknit.

– Miért rúgták ki az ük-ük-valakidet?

Lucas bánatosan csóválta a fejét.

– Párbajba keveredett már az első héten.

– Párbajba? Valaki megsértette a becsületét? – Igyekeztem felidézni magamban, amit a romantikus regényekből és filmekből tudtam a párbajról. Csak annyi volt világos, hogy Lucas története egyértelműen sokkal érdekesebb az enyémnél. – Vagy talán egy lány miatt?

– Elég gyorsnak kellett volna lennie ahhoz, hogy már az iskolaév első napjaiban megismerkedjen egy lánnyal. – Elhallgatott, mintha csak most jönne rá, hogy az iskolaév első napja van, és máris megismerkedett velem. Valamiféle vonzódást éreztem, mintha valami fizikailag vonzana felé, de aztán Lucas elfordult, és az Evernight tornyait kezdte bámulni, melyek alig látszottak ki a fenyőágak közül. Mintha maga az épület sértette volna meg. – Bármi lehetett. Akkoriban egy porszem miatt is párbajoztak. A családi legenda szerint a másik srác kezdte, na nem mintha számítana. Mit számít az, hogy túlélte, de kitorpte a nagyterem egyik ólomüveg ablakát!

– Hát persze. Van egy, ami csak egyszerű ablaküveg, és nem értettem, miért.

– Most már tudod. Az Evernight kapuja azóta zárva van a családom előtt.

– Mostanáig.

– Mostanáig – hagyta rám. – És nem bánom. Azt hiszem, sokat tanulhatok itt. Bár ez nem jelenti azt, hogy szeretnem kell ezt az iskolát.

– Én még abban sem vagyok biztos, hogy van benne *bárm*i is, amit szeretek – vallottam be.

Téged kivéve – tette hozzá a fejében egy hang, mely egyszerűben igen vakmerő lett.

Lucas pedig mintha meghallotta volna a hangot. Volt valami a pillantásában, ahogy visszanézett rám. Markáns arcával és iskolai egyenruhájában átlagos amerikai fiúnak kellett volna tűnnie, de erről szó sem volt. Az üldözés alatt, és az azt követő pillanatokban, amikor azt hittem, élethalálharcot fogunk vívni, láttam benne valami felszín alatt megbúvó vadságot.

– Szeretem a vízköpő szörnyeket, a hegyeket és a friss levegőt. Egyelőre ennyi.

– Tetszenek neked a vízköpők?

– Szeretem, ha a szörnyek kisebbek nálam.

– Így még sosem gondoltam rájuk. – Elértük az iskola parkjának szélét. Most már tűzött a nap, s éreztem, hogy az iskola ébredszik, felkészül diákjai érkezésére, hogy elnyelje őket boltíves kapualja. – Rettegek ettől.

– Még nincs késő megszökni, Bianca – jegyezte meg Lucas könnyedén.

– Nem akarok megszökni. Csak nem akarom, hogy ennyi idegen vegyen körül. Idegenek közt soha nem vagyok képes normálisan beszélni vagy viselkedni, vagy egyáltalán önmagam lenni. Mit mosolyogsz?

– Úgy tűnik, mintha velem tudnál beszélni.

Ezen magam is meglepődtem. Igaza volt. Hogy lehet ez egyáltalán? Dadogni kezdtem:

– Veled... azt hiszem... gondolom annyira a frászt hoztad rám, hogy egyből elmúlt az összes félelmem.

– Na látod, működik.

– Aha. – Máris éreztem, hogy ennél többről van szó. Az idegenektől még mindig rettegtem, de ő nem volt idegen. Attól a perctől kezdve nem volt idegen, amikor rájöttem, hogy meg akarta menteni az életemet. Úgy éreztem, mintha mindig is ismertem volna, mintha valahogy vártam volna az érkezését. – Vissza kellene mennem a szüleimhez, még mielőtt észreveszik, hogy eltűntem.

– Ne engedd, hogy maceráljanak!

– Nem fognak.

Úgy tűnt, Lucas nem olyan biztos ebben, de bólintott, majd távolabb lépett tőlem, és visszaaraszolt az árnyékba, miközben én kísértáltam a napfényre.

– Akkor majd találkozunk.

Búcsút akartam inteni neki, de már ott sem volt. Egy pillanat alatt eltűnt az erdőben.

Második fejezet

AZ ADRENALINTÓL MÉG MINDIG REMEGVE MÁSZTAM FEL a hosszú csigalépcsőn a torony legmagasabban fekvő lakásához. Ezúttal nem igyekeztem halkán mozogni. Vállamról a földre csúsztattam az oldaltáskát, és a kanapéra zuttyantam. A hajamban még ott volt néhány falevél, úgyhogy azokat kibogarásztam.

– Bianca, te vagy az? – jött ki a mamám a fürdőszobából, a fürdőköpenye övét csomózva. Álmosan mosolygott rám. – Korán keltél, hogy sétálhass egyet, drágaságom?

– Igen – sóhajtottam. Ezek után nem sok értelme lett volna egy drámai jelenetnek.

Utána apu is kijött. Megölelte anyut.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy a mi kislányunk már az Evernight Akadémiára jár.

– Minden csupán egy pillanat műve volt – sóhajtott anyu. – Az ember minél öregebb, annál gyorsabban megy minden.

– Tudom – ingatta a fejét apu.

Felmordultam. Mindig így beszéltek, és azt játszottuk, hogy ez rettentően az idegeimre megy. Ilyenkor persze anyu és apu csak annál szélesebben mosolygott.

– Túl fiatalnak látszanak ahhoz, hogy a szüleid lehessenek – mondogatta mindenki mifelénk a városban. Valójában azonban azt gondolták, hogy túl szépek. Mindkettő igaz volt.

Anyu haja karamellszínű volt, apué olyan sötétvörös, hogy majdnem feketének látszott. Átlagos magasságú volt, de izmos és erős. Anyunak mindene aprócska volt. Arca hűvös és ovális, mint egy antik kámea, apunak viszont szögletes volt az álla, és az orra úgy nézett ki, mint aki benne lehetett egy-két csetepatében fiatal korában, de jól állt neki. És én? Vörös hajam volt, ami csakis vörösnek látszott, az arcom pedig inkább volt térszaserű, mint antik. Mindenhol, ahol a DNS-emnek jobb lett volna jobbra kanyarodnia, ott balra kanyarodott. A szüleim mindig azt mondták, hogy nagykoromban gyönyörű leszek, de ez amolyan tipikus szülői duma.

– Akkor most jól bereggelizel – mondta anyu, és már ment is a konyhába. – Vagy már ettél valamit?

– Még nem.

Ekkor jöttem rá, hogy nem lett volna rossz ötlet enni valamit a nagy szökés előtt. Korgott a gyomrom. Ha Lucas meg nem állít, éppen az erdőben bolyonganék, és farkaséhesen kellene nekivágnom a hosszú útnak Rivertonba. Ennyit a nagy szökési tervemről.

Hirtelen bevillant, ahogy Lucas feldönt, és ott gurulunk együtt a fűben és az avarban. Akkor megrettentem tőle, most pedig ha rá gondoltam, megborzongtam ugyan, de ez teljesen más érzés volt.

– Bianca! – apu hangja szigorúan csengett, mire bűnbánóan felnéztem. Valahogy megérezte, mire gondoltam? Azonnal rájöttem,

hogy üldözési mániám van, de az nyilvánvaló volt, hogy mennyire komoly, amikor mellém ült. – Tudom, hogy nem örülsz, de az Evernight fontos része az életednek.

Ilyen beszédeket tartott olyankor is, amikor kiskoromban be kellett vennem a köhögés elleni gyógyszert.

– Most komolyan nincs kedvem újra ehhez a beszélgetéshez.

– Adrian, hagyd békén! – anyu a kezembe nyomott egy poharat, azután visszament a konyhába, ahonnan kihallatszott a serpenyőben készülő reggeli sercegése. – Különben is, ha nem sietünk, elkésünk az évnnyitó előtti tanári eligazításról.

Apu az órára nézett és felmordult.

– Miért tartják az ilyesmit ilyen korán? Nem létezik, hogy bárki szívesen van odalent hajnalok hajnalán.

– Tudom – motyogta anyu.

Nekik tizenkettő előtt minden túl korai. Mégis egész életemben tanárként dolgoztak, és küzdöttek a reggel 8 órai munkakezdés ellen.

Miközben reggeliztem, ők készülődtek, és miután viccelődtek velem egy kicsit, amitől fel kellett volna vidulnom, egyedül hagytak az asztalnál. Ez ellen semmi kifogásom sem volt. Jóval azután, hogy lementek, és az óramutató közelebb vonszolódott az évnnyitó időpontjához, még mindig ott ültem. Úgy gondoltam, hogy addig, amíg be nem fejezem a reggelit, nem kell találkoznom azzal a sok új emberrel.

A tény, hogy Lucas odalent lesz – egy barátságos arc, egy pártfogó –, segített egy kicsit. De nem sokat.

Végül, amikor már nem húzhattam tovább az időt, a szobámba mentem, és átöltöztem az evernightos egyenruhába. Gyűlöltem. Azelőtt sosem kellett egyenruhát viselnem. De a legrosszabb az

volt, hogy a szobámban újra eszembe jutott az előző éjszakai rém-
álom.

Kikeményített fehér ing.

*Tövisek karmolják a bőrömet, korbácsolnak és azt mondják, for-
duljak vissza.*

Piros skót szoknya.

*A szírmok úgy kunkorodnak felfelé és feketednek meg, mintha tűz-
ben égnének.*

Szürke pulóver az Evernight címerével.

*Oké, jó lesz most már abbahagyni a reménytelen morbiditást.
Mondjuk pont most.*

Úgy döntöttem, legalább az iskolaév első napján úgy viselke-
dem, mint egy normális tizenéves, s így bámultam magam a tü-
körben. Az egyenruha nem nézett ki pocsekul rajtam, de azért
nem is állt túl jól. Lófarokba fogtam a hajamat, kiszedtem belőle
egy aprócska ágat, amit addig nem vettem észre, és úgy döntöt-
tem, a külsőm megfelelő.

A vízköpő szörny még mindig bámult, mintha azon tűnődne,
hogy nézhet ki ilyen cikisen valaki. Vagy talán a szökési tervem
teljes megghiúsulásán szórakozott. Legalább ezután már nem kell
látnom azt a randa kőpofáját. Kihúztam magam, és kimentem a
szobámból. Utoljára. Mostantól már valójában nem az enyém.

Már egy hónapja az iskolában laktunk a szüleimmel, vagyis volt
elégg időm, hogy az egész épületet jól megismerjem: a nagyter-
met és az első emeleti előadótermeket, amik után a két hatalmas
torony következett. A fiúk az északi toronyban laktak néhány
tanárral és két dohos irattárral együtt, ahová valószínűleg a régi
papírokat rekkentették. A lányok a déli toronyban voltak elhe-
lyezve, mint ahogy a többi tanári lakás is, köztük a családoméval.

A főépület emeleti részén, a nagyterem felett voltak az osztálytermek és a könyvtár. Az Evernighot számtalanszor bővítették, és építettek hozzá az évek során, ezért egyes részei más-más stílusúak voltak, vagy nem is illettek a többihez. Voltak kanyargós folyosók, amelyek néha sehová sem vezettek. Toronyszobámból leláttam a tetőre, mely különböző ívek, zsindelyek és stílusok kusza keveréke volt. Kiismertem magamat; csak így készülhettem fel arra, ami most következett.

Elindultam újra lefelé a lépcsőn. Akárhányszor tettem meg ezt az utat, mindig úgy éreztem, legurulhatok a durva, egyenetlen lépcsőfokokon, s egészen a földszintig meg sem állnék.

Hülyeség – mondtam magamban –, hervadó virágokról álmodni, vagy arról, hogy lezuhanok a lépcsőn.

Ezeknél sokkal félelmetesebb dolog várt rám.

A lépcsőházból a nagyterembe léptem. Ma kora reggel néma volt, olyan, mint egy katedrális. Most pedig dugig volt emberekkel, és hangosan visszhangzott. A lárma ellenére mintha lépteimet az egész teremben hallani lehetett volna; egy pillanat alatt több tucat arc fordult felém. Mintha mindenki a betolakodót bámulná. Ezzel az erővel neonbetűkkel is kiírhattam volna magamra, hogy „ÚJ GYEREK”.

A többi diák olyan szoros köröket alkotott, amikben egy újonnan jött nem talált volna magának helyet, és sötét pillantásokat nyilaltak felém. Mintha ellátnának egészen a pánikban verdeső szívemig. Nem feltűnően, de mindannyian hasonlóaknak tűntek közös tökéletességükben. Minden lánynak fénylett a haja, akár vállára omolva hordta, akár rendes kis lesimított kontyba feltűzve. Minden fiú önbizalommal teltnek és erősnek tűnt, álarcként szolgáló mosollyal az arcán. Mindenki egyenruhát viselt, a pulóverek,

szoknyák, blézerek és nadrágok minden elfogadható variációjában: szürkében, vörösben, skót kockásban, feketében. A hollós címert mindenki úgy viselte, mintha a tulajdona volna. Önbizalom, fensőbbségesség és lekicsinylés sugárzott belőlük. Ahogy ott álldogáltam a fal mellett, egyik lábamról a másikra állva, éreztem, ahogy elpárolog az önbizalmam.

Senki nem köszönt.

Egy szempillantás múlva folytatódott az általános hangzavar. Egy esetlen új lány nyilván nem érdemelt többet néhány pillanatnyi kíváncsiságnál. Égett az arcom a szégyentől, hiszen egyértelműen valami rosszat tettem, még akkor is, ha fogalmam sem volt, mit. Vagy máris érezték – úgy, ahogy én –, hogy nem igazán tartozom ide?

Hol van Lucas? Nyakamat nyújtogatva kerestem a tömegben. Máris úgy éreztem, mintha el tudnám viselni mindezt, ha ő mellettem lenne. Talán örültség volt így érezni egy fiú iránt, akit alig ismertem, de nem érdekelt. Lucasnak itt kellett lennie, de nem találtam. Teljesen egyedül éreztem magam ennyi ember között.

Ahogy a terem távoli sarka felé oldalaztam, kezdett feltűnni, hogy néhányan ugyanabban a helyzetben vannak, mint én, vagy legalábbis ők is újak. Egy kesehajú, bronzosra leburnult fiú annyira gyűrött volt, mintha az egyenruhájában aludt volna, de itt nem lehetett jó pontokat szerezni a csúcs lazasággal. Pulóvere fölött, de a zakója alatt nyitott hawaii inget viselt, melynek vidám csiricsérésága reménytelenül hatott az Evernightot betöltő félhomályban. Egy lány rövidre nyírt fekete hajával inkább fiúnak látszott, mint-hogy cuki manófrizurája lett volna. Olyan volt, mintha találomra, borotvával esett volna neki. A kelleténél két számmal nagyobb egyenruhát viselt, ami komikusan lógott rajta. A tömeg elhúzódott

tőle, mintha valami mágneses erő taszítaná őket. A lány akár láthatatlan is lehetett volna; még meg sem kezdődött a tanítás, és máris fölöslegesnek bélyegezték.

Hogyan lehettem olyan biztos benne? Mert éppen velem is ugyanez történt. Megrekedtem a tömeg szélén, megfélemlített a lárma, kis senkinek éreztem magam a kőfalú előcsarnokban, és ennél elveszettebb már nem is lehettem volna.

– Figyelem! – hallatszott egy csengő hang, amitől azonnal elült a zsvaj, és csend lett. Mind egy emberként fordultunk a nagyterem távolabbi vége felé, ahol Bethany igazgatónő lépett a dobogóra.

Magas nő volt, aki sűrű, sötét haját a feje búbjára tornyozva viselte, mintha egyenesen a viktoriánus korból érkezett volna. Fogalmam sem volt, hány éves lehet. Csipkeszegélyes blúzat aranytű fogta össze a nyakánál. Ha valakit, aki ennyire szigorú, lehet egyáltalán szépnek nevezni, akkor szép volt. Akkor ismertem meg, amikor a szüleimmel beköltöztünk a szolgálati lakásba. Megijedtem tőle, amit azzal magyaráztam magamnak, hogy épp akkor ismertem meg.

Ha lehet, most még inkább tiszteletet parancsoló volt. Amikor a szemem láttára, egy pillanat alatt, minden megerőltetés nélkül átvette az irányítást a teremnyi ember felett – ugyanazok felett, akik néma egyetértésben kiközösítettek, még mielőtt kigondolhattam volna, hogy mit mondjak –, rájöttem, hogy Bethany igazgatónőnek hatalma van. Nem csak olyasfajta hatalom, ami az igazgatói pozícióval jár, hanem valódi, belülről fakadó hatalom.

– Üdvözlök mindenkit az Evernighban – mutatott körbe kinyújtott karral a teremben. Körmei hosszúak és áttetszőek voltak. – Vannak, akik már tavaly is ide jártak. Mások bizonyára évek óta ismerik az Evernighot, talán családjuk elbeszéléséből, és mindig

is szerettek volna ide tartozni. Az idei évben más új diákjaink is vannak, új felvételi filozófiánknak köszönhetően. Úgy gondoljuk, ideje, hogy diákjaink sokféle emberrel megismerkedjenek, akiknek változatos a családi hátterük, hogy jobban felkészülhessenek az iskola falain kívüli világ kihívásaira. Mindenki, aki itt van, sokat tanulhat diáktársaitól, és bízom benne, hogy tisztelettel fognak bánni egymással.

Ennyi erővel nagy, vörös betűkkel fel is festhette volna a falra, hogy: NÉHÁNYAN KÖZÜLETEK NEM VALÓK IDE. Nyilván az „új felvételi filozófia” volt felelős azért, hogy a szőrfös srác és a tüsi hajú lány is itt volt. Nem is az volt a szándék velük, hogy igazi evernightosok legyenek. Csupán tapasztalatot jelentettek a nagy többségnek.

Én nem estem bele ebbe a kategóriába. Csak a szüleim miatt voltam itt. Más szóval, még a kirekesztettek közé sem tartoztam.

– Az Evernightban a diákokat nem gyerekeként kezeljük. – Bethany igazgatónő senkire sem nézett rá konkrétan, inkább úgy tűnt, elnéz felettünk, egy távoli pontot bámul, mégis mindent lát. – Önök azért jöttek ide, hogy megtanuljanak felnőttként működni a huszonegyedik században, és elvárjuk, hogy ennek megfelelően viselkedjenek. Ez nem jelenti azt, hogy az Evernightban nincsenek szabályok. Úgy véljük, helyzetünkből fakadóan, a lehető legszigorúbb fegyelmet kell tartanunk. Magas elvárásokat támasztunk diákjainkkal szemben.

Azt nem mondta, hogy milyen büntetésre számíton az, aki megbotlik, de valamiért úgy gondoltam, a legenyhébb büntetés az, ha tanítás után bent kell maradni.

Izzadt a tenyerem. Elvörösödtem, és valószínűleg úgy álltam ott, mint egy jelzőrakéta. Megfogadtam, hogy erős leszek, és nem

hagyom, hogy a tömeg befolyásoljon, no de ennyit a fogadalmakról. Úgy éreztem, a magas mennyezet és a falak mind rám szakadnak, és nem kapok levegőt.

Anyu, ahogy azt már az anyukák szokták, valahogy észrevette, hogy baj van, anélkül, hogy intettem volna neki. Apuval a terem túlsó végében álltak, a tanári kar sorának túlvégén, arra várva, hogy bemutassák őket, s mindketten reménykedő mosolyt küldtek felém. Azt szerették volna látni, hogy jól érzem magam.

Ez a reményük végleg betette nekem a kaput. Éppen elég volt szembesülni saját félelmemmel, anélkül, hogy az ő csalódásukkal kellett volna foglalkoznom.

Bethany igazgatónő folytatta.

– A tanítás holnap kezdődik. Ma mindenki foglalja el a szobáját! Ismerkedjenek meg új osztálytársaikkal! Ismerjék meg az épületet! Készüljenek fel a tanévre! Örülünk, hogy itt vannak, és reméljük, maximálisan ki fogják használni az Evernighban töltött időt!

Taps töltötte meg a termet, amit Bethany igazgatónő visszafogott mosollyal fogadott, s szemét egy jól táplált macska komótos pislogásával hunyta le. Ezután mindenki még hangosabban kezdett beszélgetni, mint addig. Én csak egyvalakivel akartam beszélni, bár ő is volt az egyetlen, aki úgy nézett ki, mintha esetleg kíváncsi volna a mondanivalómra.

Nagy nehezen, a fal mellett oldalazva eljutottam a terem túlsó végébe. Kétségbeesetten figyeltem a tömeget, kerestem Lucas bronzszínű haját, széles vállát és azokat a sötétzöld szemeket. Ha én őt keresem, ő meg engem, akkor csak meg fogjuk találni egymást előbb-utóbb. Annak ellenére, hogy rettegtem a tömeegtől, és hajlottam arra, hogy eltúlozzam annak méretét, tudtam, hogy nincs kétszáz diáknál több.

Ki fog tűnni a többiek közül – mondogattam magamban. – Nem olyan rideg és fennhéjázó, mint ezek.

De hamarosan rájöttem, hogy ez nem igaz. Lucas nem volt fennhéjázó, de ugyanolyan jól nézett ki, ugyanolyan izmos volt a teste, és ugyanolyan tökéletes volt, mint a többiek.

Nemigen tűnne ki ebből az impozáns tömegből, hanem természetes része volna.

Velem ellentétben.

A tömeg lassan feloszlott, ahogy a tanárok távoztak és a diákok szétszóródtak. Én addig álldogáltam ott, amíg már jóformán senki nem maradt rajtam kívül a nagyteremben. Biztos voltam benne, hogy Lucas megkeres. Tudja, mennyire meg vagyok ijedve, és felelősséget érez, amiért még jobban megijesztett. Biztosan köszönni akar nekem, vagy nem?

Hát nem. Végül kénytelen voltam beletörődni, hogy elkerültük egymást. Kénytelen voltam megismerkedni a szobatársammal.

Lassan felballagtam a kőlépcsőn új cipőmben, melynek kemény talpa túlságosan hangosan kopogott. Legszívesebben felmentem volna egészen legfelülre, vissza a szüleim szolgálati lakásába. De tudtam, hogy ha megtenném, azon nyomban újra leküldenének. Vacsora után lesz rá időm, hogy összeszedjem a cuccimat, és tényleg kiköltözzek. Egyelőre a legfontosabb a „beilleszkedés”.

Igyekeztem szem előtt tartani a dolog pozitív oldalát. Talán a szobatársamat éppen annyira kitöri a frász ettől az iskolától, mint engem. Eszembe jutott az irtóra rövid hajú lány, s azt reméltem, ő lesz az. Ha olyasvalakivel lagnék, aki szintén nem illik a képbe, valószínűleg minden könnyebb lenne. Egy merő szenvedés lesz egy idegennel lakni – egy ismeretlennel, aki mindig ott van, akkor

is, amikor alszom –, de azt reméltem, ez az érzés majd elmúlik. Abban már nem is reménykedtem, hogy barátira találok.

Patrice Deveraux, ez állt az űrlapon. Igyekeztem a rövid hajú lányra ráragasztani a nevet, de nem nagyon illett rá. Bár még minden lehetséges volt.

Kinyitottam az ajtót, és összerándult a gyomrom, amikor rájöttem, hogy a név nagyon is jól passzol szobatársamra. Szóval ő beleillik a képbe. Az evernightosok tökéletes mintapéldánya volt.

Patrice bőre olyan volt, mint a folyó napfelkeltekor, a leghűvösebb, legpuhább barna. Göndör haját laza kontyba fogta, így jól látszott gyöngy fülbevalója és kecses nyaka. A fésülködőasztalnál ült, s miközben rám nézett, tovább rakosgatta körömlakkos üvegcséit.

– Szóval te vagy Bianca – mondta. Se kézfogás, se ölelés, csak a körömlakkok koppantak a fésülködőasztalkán: halvány rózsaszín, korallvörös, dinnye, fehér. – Nem rád számítottam.

Kösz szépen.

– Én sem.

Patrice felkapta a fejét, és szemügyre vett, s azon tűnődtem, vajon első pillantásra gyűlöljük-e egymást. Felemelte tökéletesen manikűrözött kezét, és sorolni kezdte:

– Használhatod a kölnimet, de az ékszereimet és a ruháimat nem. – Azt nem említette, hogy kölcsönvenné az én cuccaimat, de elég egyértelmű volt, hogy esze ágában sincs. – Általában a könyvtárban fogok tanulni, de ha te itt akarsz dolgozni, csak szólj, és máshol beszélgetek a barátaimmal. Segíts nekem az olyan házi feladatokban, amikben jó vagy, és én is segítek neked. Biztosan sokat tudunk tanulni egymástól. Korrekten hangzik?

– Teljesen.

– Oké. Ki fogunk jönni egymással.

Ha mindjárt mézesmázos lett volna velem, azt hiszem jobban begőzöltem volna. Így viszont némileg megnyugtató, hogy ilyen tárgyilagoss.

– Örülök, hogy így gondolsz – feleltem. – Tudom, hogy... mások vagyunk.

Nem vitatkoztam.

– Itt tanítanak a szüleid, igaz?

– Aha. A pletyka gyorsan terjed.

– Nem lesz semmi baj. Majd ők vigyáznak rád.

Megpróbáltam mosolyogni rá, és azt reméltem, igaza van.

– Te voltál már itt, az Evernighban?

– Nem. Ez az első alkalom – Patrice ezt úgy mondta, mintha felborítani az egész életét olyan egyszerű volna, mint belebújni egy márkás cipőbe. – Szép, nem?

Nem fejtettem ki az épületről alkotott véleményemet.

– De azt mondtad, vannak itt barátaid.

– Hát persze. – Mosolya olyan finom volt, mint mindene, a barackszín ajakbalzsamtól a parfümjén át a fésülködőasztalkán szépen elrendezett körömlakkos üvegcséig. – Courtney-t tavaly télen ismertem meg Svájcban. Vidette-tel akkor barátkoztunk össze, amikor Párizsban laktam. Genevièvevel pedig egyszer együtt töltöttem a nyarat a Karib-szigeteken, talán St. Thomason? De lehet, hogy Jamaikában. Képtelen vagyok számon tartani az ilyesmit.

Isten háta mögötti kisvárosunk unalmasabbnak tűnt, mint valaha.

– Szóval ti mind ugyanabban a körben mozogtok.

– Nagyjából – Patrice mintha csak most ébredt volna rá, milyen furán érezhetem magamat. – Majd te is bele fogsz tartozni.

– Bárcsak olyan biztos lennék ebben, mint te!

– Á, majd meglátod. – Olyan világban élt, amelyben hétköznapiak voltak a végtelen trópusi nyarak. Elképzelni sem tudtam, hogy valaha is részese legyek ennek. – Ismersz itt bárkit is? Már-mint a szüleidén kívül.

– Csak azokat, akikkel ma reggel találkoztam. – Vagyis Lucast és Patrice-t, ami összesen kettő.

– Lesz idő bőven barátokat szerezni – mondta Patrice élénken, miközben nekilátott tovább pakolni: elefántcsontszínű selyemsálakat, szürkésbarna vagy galambszürke harisnyákat. Hová akar vajon ilyen elegáns dolgokat felvenni? Talán el sem tudja képzelni, hogy ezek nélkül utazzon. – Azt hallottam, itt jól lehet pasizni.

– Pasizni?

– Te már jársz valakivel?

Szerettem volna Lucasról beszélni vele, de képtelen voltam. Akármilyen történet is Lucas és köztem az erdőben, az jelentett valamit, de ezek az érzések túlságosan frissek voltak ahhoz, hogy megosszam őket valakivel. Csak annyit mondtam:

– Otthon nincs barátom.

Kiskorom óta ismertem az összes fiút a régi sulimban, és emlékeztem rá, ahogy építőkockáztak, és gyurmát kentek a hajamba. Ettől valahogy képtelen voltam beleszeretni bármelyikükbe is.

– Barátod – ajka felfelé kunkorodott, mintha ez a szó gyermeknek tünne neki. Pedig Patrice nem gúnyolódott. Egyszerűen csak túl fiatal és tapasztalatlan voltam ahhoz, hogy komolyan vegyen.

– Patrice? Courtney vagyok – kopogott be egy lány, és már be is nyitott, abban a biztos tudatban, hogy szívesen látják. Még Patrice-nél is szebb volt. Szőke haja majdnem a derekáig ért, és

ilyen duzzadó ajkakat eddig még csak tévés sztárocskákon láttam, akik megengedhettek maguknak olyasmit, mint a kollagén. Ugyanaz a skót szoknya, ami rajtam esetlenül lógott, az ő lábait csodálatosan hosszúnak mutatta. – Hú, a te szobád sokkal jobb, mint az enyém. Imádom!

A szobák valójában nagyjából egyformák voltak – kétfős hálszoba, fehér kovácsoltvas ágyakkal, és kétoldalt faragott fiókos szekrénnel. Az ablak az Evernighthoz legközelebbi fákra nézett, de nekem semmi különleges nem tűnt fel rajta.

Azután eszembe jutott valami.

– Közelebb vagyunk a fürdőszobához – mondtam.

Courtney és Patrice úgy bámult rám, mintha valami illetlenséget követtem volna el. Talán túlságosan kifinomultak ahhoz, hogy elismerjék: szükségünk van a fürdőszobára?

Kínomban folytattam:

– Én még, izé, sosem használtam közös fürdőszobát. Már mint a szüleimmel igen, de nem – hányan is vagyunk – tizenkét másik emberrel. Reggelente örültekháza lesz.

Ezzel már nekik is egyet kellett érteniük, és minimum sopánkodniuk kellett volna miatta. Ehelyett Courtney kíváncsian vizslatott engem. Gondoltam, kíváncsisága normális, de azért azt kívántam, bárcsak mondana valamit. Ahogy összehúzott szemmel bámult, azt még fenyegetőbbnek éreztem, mint más idegenek tekintetét.

– Ma éjjel kiszökünk a parkba – mondta Patrice-nek, elnézve mellettem. – Enni. Úgy is mondhatjuk: piknikezni.

Az Evernighthban a szabály az volt, hogy a diákok a saját szobájukban ettek. Ezt azzal magyarázták, hogy hagyomány, hiszen így volt, mielőtt a menzát feltalálták volna. A szülők a hetente a szobákba szállított spártai élelmiszer-szállítmány kiegészítésére

szoktak küldeni ennivalós csomagot. Ez azt jelentette, hogy meg kellett tanulnom főzni, a szüleimtől kapott kis mikró segítségével. Patrice nyilván nem rágódott ilyen földhözragadt problémákon.

– Jól hangzik. Bianca, szerinted nem?

Courtney jelentősegteljesen nézett rá; nyilván nem állt szándékában engem is meghívni.

– Sajnálom – feleltem –, de a szüleimmel kell vacsoráznom. Azért kösz, hogy megkérdezted.

Courtney húsos ajkai majdhogynem kísértetiesek voltak, amikor vigyorra kunkorodtak.

– Még mindig anyucival és apucival akarsz lógni? Csak nem cumisüvegből etetnek?

– Courtney! – figyelmeztette Patrice, de láttam rajta, hogy tetszett neki.

– Látnod kell Gwen szobáját! – mondta Courtney, és az ajtó felé húzta Patrice-t. – Sötét és barátságatlan. Szerinte akár várbörtön is lehetne.

Elmentek, s az a kis törekeny kapcsolat, ami Patrice és köztem kialakult, pillanatok alatt szertefoszlott. Nevetésük visszhangzott a folyosón. Égő arccal menekültem ki új szobámból, el az emeletről, ahol a hálószobák voltak, és siettem fel a szüleim lakásába, hogy biztonságban legyek.

Meglepetésemre minden további nélkül beengedtek. Még azt sem kérdezték, miért jöttem ilyen korán. Ehelyett anyu megölelgetett, apu pedig azt mondta:

– Nézd meg, hogy jól összepakoltunk-e! Maradt még neked is mit elcsomagolnod, de már elkezdtük.

Olyan hálás voltam, hogy sírni tudtam volna, de inkább bementem a szobámba, ahol nyugalomban, csendben és biztonságban lehettem.

Már csak néhány téli holmi lógott a szekrényemben. Minden mást becsomagoltak apu öreg bőrládájába. Egy pillantást vetettem a neszesszerembe, s láttam, hogy az alapozó, a csatok, a sampon és minden más szépen el vannak rendezve benne. A könyveim nagy része itt marad, nem fért volna el a kollégiumi szoba kevés polcán. De a kedvenceimet, a *Jane Eyre*-t, az *Üvöltő szeleket* és az asztromómiai szöveggyűjteményt kikészítették, hogy bedobozolhassam. Beágyaztak, és az egyik párnán ott volt egy csomag olyasmikkel, amiket kithettek a falamra, mint például képeslapok, melyeket a barátaim küldtek az elmúlt évek során, és néhány égbolttérkép, ami a régi házunkban lógott a falon. Ebbe a szobába azonban felakasztottak valamit, ami azt bizonyította, hogy ez továbbra is az én otthonom: Klimt festményének, A *Csók*nak kis, bekeretezett poszterét. Hónapokkal ezelőtt megcsodáltam ezt a posztert egy üzletben, s nyilván meglepetésnek szánták az első tanítási nap alkalmából az új suliban.

Először egyszerűen csak hálás voltam az ajándékért. De aztán le sem tudtam venni róla a szememet, és képtelen voltam kiverni a fejből a gondolatot, hogy még sosem láttam az eredetit.

A *Csók* nagy kedvencem volt. Azóta imádom Klimtet, amióta anyu először mutatta meg nekem a festészeti albumait. Lenyűgözött, ahogy minden felületet és vonalat bearanyozott, és szerettem az általa létrehozott kaleidoszkópszerű képekből kitekintő sápadt arcokat. Most azonban más szemmel néztem ezt a festményt. Azelőtt sosem figyeltem fel arra, ahogy a pár egymás felé dől – a férfi fentről lehajolva, mintha legyőzhetetlen erő vonzaná a nő felé. A nő feje bágyadtan lóg, megadva magát a gravitáció erejének. Ajkai sápadt bőréhez képest sötétek, vérrel teltek. De ami a legszébb volt, hogy a kép háttere mintha már nem különült volna el

a férfitől és a nőtől. Most úgy éreztem, mintha ez a gazdag, meleg köd a szerelmüket jelképezné, mely bearanyozza az őket körülvevő világot.

A férfi haja sötétebb volt, mint Lucasé, mégis megpróbáltam a helyébe képzelni. Az arcomat forrónak éreztem – megint elvörösödtem, de ez másfajta pirulás volt.

Hirtelen visszazökkentem a jelenbe, s olyan érzésem támadt, mintha álmod látnék. Sietve lesimítottam a hajamat, és vettem néhány nagy levegőt. Felismertem Glenn Miller *String of Pearls*-ét, ami a hifiből szólt. A big band zene mindig azt jelentette a számomra, hogy apu jó kedvében van.

Akaratlanul is elmosolyodtam. Legalább egyvalaki közülünk szereti az Evernight Akadémiát.

Amikor végre befejeztem a csomagolást, már majdnem vacsora-idő volt. Átmentem a nappaliba, ahol még mindig szólt a zene. Anyu és apu kicsit hülyéskedve táncolt – apu mű-szexisen csücsörített, anyu pedig fél kézzel tartotta fekete szoknyája szegélyét.

Anyu körbefordult apu karjaiban, aki hátradöntötte. Anyu mosolyogva szinte a földre hajtotta a fejét, amikor észrevett.

– Drágaságom, hát itt vagy! – Még mindig fejjel lefelé volt, de apu talpra állította. – Sikerült összecsomagolni?

– Igen. Kösz, hogy elkezdtétek helyettem. És köszönöm a képet is, gyönyörű.

Összemosolyogtak a megkönnyebbüléstől, hogy legalább egy kicsit sikerült boldoggá tenniük.

– Ma este igazi lakoma van – biccentett apu az asztal felé. – Anyád túlszárnyalta önmagát.

Anyu nem nagyon szokott komolyabb dolgokat főzni, de ez az este egyértelműen különleges alkalom volt. Elkészítette minden

kedvencemet, többet, mint amit meg tudnék enni. Ekkor jöttem rá, hogy majd kilyukad a gyomrom az éhségtől, hiszen nem ebédeltem, így a vacsora első felében kénytelenek voltak egymással beszélgetni. Túlságosan tele volt a szám ahhoz, hogy megszólaljak.

– Bethany igazgatónő azt mondta, végre sikerült felújítaniuk a laboratóriumokat – mesélte apu két korty között. – Remélem, meg tudjuk nézni, még mielőtt a diákok bejönnek. Lehet ott olyan modern felszerelés is, amivel azt sem tudom, mit kezdjek.

– Na, én épp ezért tanítok történelmet – felelt anyu. – A múlt nem változik. Csak egyre hosszabb lesz.

– Ti fogtok tanítani engem? – kérdeztem, még mindig tele szájjal.

– Nyeld le! – szólt rám apu jóformán automatikusan. – Majd holnap meglátod, a többiekkel együtt.

– Hát jó.

Nem volt jellemző rá, hogy ilyen kurtán-furcsán elintézzon, ami megdöbbenett.

– Nem szokhatunk rá arra, hogy túl sok extra információt osszunk meg veled – mondta anyu kedvesebben. – Amennyire lehet, hasonlítanod kell a többi diákra, ugye tudod?

Bár ő ezt könnyed megjegyzésnek szánta, engem mégis rosszul érintett, amit mondott.

– Ki van itt olyan, akivel lenne bennünk bármi közös? Azokra a gyerekekre hasonlítsak, akiknek a családjá évszázadok óta ide jár? Vagy azokra, akik még annyira sem tudnak beilleszkedni, mint én? Melyik csoporthoz kellene tartoznom?

Apu felsóhajtott.

– Bianca, légy belátó! Nincs értelme újra ezen vitatkozni.

Ideje volt feladni, de képtelen voltam rá.

– Rendben, tudom. Azért jöttünk ide, mert ez a javamat szolgálja. Hogyan szolgálhatja a javamat, hogy el kell jönnöm otthonról és ott kell hagynom a barátaimat? Légy szíves ezt magyarázd el nekem még egyszer, mert még nem sikerült teljesen felfognom.

Anyu a kezemre tette a kezét.

– Azért tesz jót neked, mert még jóformán sosem tetted ki a lábaid Arrowwoodból. Mert gyakorlatilag a környékről sem dugtad ki az orrod, hacsak nem kényszerítettünk rá. És mert az a maroknyi barát, akikre ott szert tettél, nem elég örökre.

Volt értelme annak, amit mondott, és ezzel tisztában is voltam.

Apu letette a poharát.

– Meg kell tanulnod alkalmazkodni a változó körülményekhez, és önállóbbá kell válnod. Ezek a legfontosabb képességek, amikre anyáddal megtaníthatunk. Nem maradhatsz örökké a mi kicsi lányunk, Bianca, bármennyire szeretnénk is. Így tudunk legjobban felkészíteni arra, ami téged vár.

– Ne tegyetek már úgy, mintha ez az egész a felnőtté válásról szólna! – mondtam. – Nem arról szól, és ezt ti is tudjátok. Itt az a kérdés, hogy ti mit szántok nekem, és elhatároztátok, hogy akár akarom, akár nem, úgy lesz, ahogy ti akarjátok.

Felálltam az asztaltól. Ahelyett, hogy visszaosontam volna a szobámba a felsőmért, lekaptam anyu kardigánját a fogasról, és felvettem. Annak ellenére, hogy még kora őszt volt, az iskola parkjában naplemente után lehűlt a levegő.

Szüleim nem kérdezték, hova megyek. Régi családi szabály volt: aki a határán van annak, hogy dühös legyen, annak sétálnia kell egyet, félbehagyni a vitát, és amikor visszajön, megmondania, hogy mit is gondolt valójában. Bármennyire kiborultunk, ez mindig bejött.

Ezt a szabályt egyébként én találtam ki, kilencéves koromban. Így hát nem hiszem, hogy ennek bármi köze lett volna az éretlenségemhez.

A világgal szemben tanúsított zavart magatartásom, az a bizonyos és sziklaszilárd hit, hogy valójában nem vagyok odavaló, nem az életkoromból fakadt. Ez voltam én, és mindig is ilyen voltam. Talán örökre így marad.

Miközben átvágtam az iskola parkján, körülnéztem, hátha megint észreveszem Lucast az erdőben. Hülye ötlet volt, hiszen mit keresne odakint állandóan, de magányos voltam, így hát keresni kezdtem. Ő azonban nem volt ott. A hátam mögött tornyosuló Evernight Akadémia sokkal inkább kastélynak látszott, mint bentlakásos iskolának. Nem volt nehéz elképzelni az oda bezárt királykisasszonyokat, az árnyékban sárkányokkal harcoló királyfiakat és az ajtókat varázsiggel vigyázó gonosz boszorkákat. Sosem volt még ilyen kevésbé szükségem a tündérmesékre.

Megváltozott a szélirány, és hangfoszlányokat sodort felém, nevetést nyugatról, a kerti pavilon felől. Kétségtelenül ott piknikeztek. Szorosabbra húztam magamon a kardigánt, és bementem az erdőbe. Nem kelet felé, amerre reggel elfutottam, hanem északnak, a kis tóhoz.

Túl késő volt és túl sötét ahhoz, hogy jól lássak, de jó volt hallani, ahogy a szélben suhognak a levelek, a közelben huhog egy bagoly, és jó volt érezni a hűvös fenyőillatot. Kilégzés, belégzés. Már nem gondoltam a piknikezőkre, sem az Evernightra, sem bármi másra. El tudtam veszni a pillanatban.

Közeli lépésekre figyeltem fel.

Lucas – gondoltam, de apu volt az. Zsebre tett kézzel sétált felém. Persze hogy könnyen megtalált.

– Olyan közel van az a bagoly, hogy az ember azt hinné, elijesztheti.

– Valószínűleg ennivalót érez. Nem megy el, ha azt hiszi, vacsorához juthat.

Mintha csak azért tenné, hogy bebizonyítsa igazamat, hirtelen szárnycsapások rázták meg a fejünk feletti ágakat, majd a bagoly sötét alakja a föld felé lendült. Rémes sivítás tette nyilvánvalóvá, hogy abból az apró egérből vagy mókusból éppen most lett vacsora. A bagoly gyorsan tovareppt. Apu meg én csak néztünk. Tudtam, hogy csodálnom kellene a bagoly vadásztehetségét, de képtelen voltam nem sajnálni az egeret.

– Sajnálom, ha az előbb kemény voltam veled. Érett fiatal nő vagy, és nem lett volna szabad mást sugallnom.

– Semmi baj. Egy kicsit felkaptam a vizet. Tudom, hogy többé nincs értelme vitatkozni azon, hogy idejöttünk.

Apu gyengéden mosolygott rám.

– Bianca! Tudod, hogy anyáddal nem is hittük, hogy valaha gyerekekünk lehet.

– Tudom.

Könyörgök – gondoltam –, ne kezdjük már megint a „csodabébi” szöveget!

– Attól kezdve, hogy beléptél az életünkbe, neked szenteltük magunkat. Talán túlságosan is. A mi hibánk, nem a tied.

– Ne, apu! – Szerettem hármásban lenni a családommal, mint ha nem volna más a világon, csak mi. – Ne beszélj úgy róla, mint ha ez valami rossz lenne!

– Nem úgy beszélék. – Szomorúnak tűnt, és először jutott eszembe, hogy talán ő sem szereti ezt az egészet. – De minden változik, kis szívem. Minél hamarabb elfogadod ezt, annál jobb.

– Tudom. Sajnálom, hogy még mindig megvisel. – Megkordult a gyomrom, mire homlokráncolva, reménykedve megkérdeztem:

– Megmelegíthetném a vacsimat?

– Valami azt súgja, hogy anyád már gondoskodott róla.

Úgy is volt. Az este hátralévő részében nem volt semmi baj. Gondoltam, ezzel az erővel akár jól is érezhetem magam, amíg lehet. Tommy Dorsey-t felváltotta Glenn Miller, őt pedig később Ella Fitzgerald. Beszélgettünk, és leginkább hülyeségekről viccelődtünk, filmekről és a tv-műsorról, mindenféléről, ami csak miattam érdekelte őket. Egyszer-kétszer azonban megpróbáltak az iskolával kapcsolatban is viccelődni.

– Megismerkedsz majd néhány fantasztikus emberrel – ígérte anyu.

Fejemet ingattam, Courtney-ra gondolva. Ő máris egyértelműen az egyik legkevésbé fantasztikus ember volt, akit valaha megismertem.

– Nem tudhatod.

– De igen, tudom.

– Miért, már a jövőbe is látsz? – ugrattam anyámat.

– Drágám, ezt eddig titkoltad előlem. Mit jósol még a jövőmondó? – kérdezte apu, miközben felállt, hogy lemezt cseréljen. Még mindig bakelitlemezen volt az egész zenei gyűjteménye. – Ezt hallani akarom.

Anyu belement a játékba, és a halántékához emelte az ujjait, mint valami cigány jósnő.

– Azt hiszem, Bianca fiúkkal fog megismerkedni.

Felvillant bennem Lucas arca, és a szívverésem azonnal felgyorsult. Szüleim összenéztek. Csak nem hallják ők is, ahogy dobol a szívem? Az sem kizárt.

Igyekeztem elviccelni a dolgot.

– Remélem, helyesek lesznek!

– Csak ne legyenek túl helyesek! – szólt közbe, és mindhárman neveltünk. Anyu és apu valóban viccesnek gondolták, én pedig igyekeztem álcázni a tényt, hogy összeszorult a torkom.

Fura érzés volt titokban tartani előlük Lucast. Mindig majdnem mindent elmondtam nekik. De Lucas más volt. Ha beszéltem volna róla, megtöröm a varázst. Azt akartam, hogy még egy kicsit titok maradjon. Így megtarthatom magamnak.

Máris azt akartam, hogy Lucas csakis hozzám tartozzon.

Bianca szökni akar.

Amint betette a lábát az Evernight Akadémiára, azonnal tudta, hogy nem illik oda: a bentlakásos iskolában mindenki hátborzongatóan tökéletes, okos, elegáns – mintha megannyi kifinomult ragadozó közé került volna...

Az első adandó alkalommal meg is lép a suliból.

Csakhogy valaki megakadályozza a szökésben: Lucas, aki szintén kilóg a sorból, sőt, valóságos sportot űz abból, hogy még véletlenül se legyen olyan, mint az iskola nagymenői.

Kettejük véd- és dacszövetsége hamarosan komoly vonzalommá mélyül, csakhogy középük furakodnak a múlt árnyai, réges-régi titkok élednek fel, s maguk a szerelmesek is egyre nagyobb veszélybe sodorják egymást.

Minden, amiben addig hittek, meginog.

Már semmiben sem lehetnek biztosak. És a csillagok állása sem ígér semmi jót...

„Raquel közelebb hajolt, úgy suttogta:

– Te sosem érzed úgy, hogy van ebben az iskolában valami... gonosz?

– Courtney, néha – próbáltam elviccelni a dolgot.

– Nem ilyesfajta gonoszra gondoltam, hanem igazira. – A hangja remegett. –

Hiszel az igazi gonoszban?

Még soha senki nem kérdezte meg ezt tőlem, de tudtam a választ.

– Igen. Hiszek.”

Modern vámpírmese.

Néha azt hisszük, mindent tudunk, mindent értünk, mindent átlátunk. Tévedés...

Ne a szemednek higgy! Ne higgy senkinek!

Olvasd el!

„Egyszer kézbe vettem az Evernightot, és képtelen voltam letenni. Alig várom a folytatását!”

— L. J. Smith, a New York Times bestsellerlistás Vámpírnaplók szerzője.

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

belereszketsz